

[Pürschel.]

Mand, for hvem jeg personlig har lige saa megen Højagtelse, som jeg har Mistillid til hans Evne til at se uheldet paa visse udenrigspolitiske Forhold.

Jeg har ønsket at understrege dette, fordi det forekommer mig, at det ikke kan siges skarpt nok og klart nok, og der er særlig Grund til at gøre det, efter at Socialdemokratiets Ordfører her har staaet op og advaret imod en Stormagtsalliances Farer. Men den Politik, vi er inde i i Øjeblikket, rummer større Komplikationsmuligheder, end nogen Stormagtsalliancepolitik kunde gøre det, saa disse forhistoriske Argumenter burde den højtærede Ordfører for Socialdemokratiet have skaanet os for, og han burde ikke have lukket Øjnene for, hvor overordentlig farlig den Situation, som man ved den sidste Udvikling i Folkeforbundet er kommet ind i, er for de smaa Staters Vedkommende.

Valdemar Thomsen: Vi fra vor Side er klar over, at Danmark som Medlem af Folkenes Forbund maa opfylde de Forpligtelser, som vi som Medlem af Forbundet har; men vi er paa den anden Side meget betænkelige ved uden videre at give Regeringen en Bemyndigelse som den, der her er Tale om. Gennem sørgelige Erfaringer ved vi, at en almindelig Bemyndigelse kan misbruges — de Fortolkningskunster, som vi har været ude for med Hensyn til Valutaloven, taler deres tydelige Sprog i denne Henseende —, og jeg vil derfor meget henstille, at Beslutningerne angaaende disse Spørgsmaal tages, efterhaanden som de er paakrævede.

Axel Dam: I en Sag som den foreliggende, der angaar Danmarks Stilling udadtil, til den øvrige Verden, er det jo af Betydning, at alle Partier, ogsaa de smaa, udtaler sig og i hvert Fald giver Tilslutning til den Tanke, at vi bør opfylde vore Forbundsforpligtelser. Man kan paa forskellig Maade have Mistillid — det hører man — til Folkeforbundet, men i Øjeblikket er det den eneste Vej, vi har, til en international Retsordning, og jeg vil derfor fra vor Side udtale Tilslutning hertil. Hvor vidt Bemyndigelsen til Regeringen bør gaa, skal vel ikke afgøres nu. Da Sagen kommer til at foreligge i Udvalg, vil man jo faa Lejlighed til dér at tage Stilling til de Ændringsforslag, der muligvis maatte blive stillet fra anden Side.

Hartvig Frisch: Jeg agter ikke at søge at komme ind i en længere Debat med det ærede Medlem Hr. Pürschel. Jeg finder, at hans Betragtninger, rent bortset fra den Interesse, man kan knytte til disse udenrigspolitiske Betragtninger, har meget lidt Betydning i Forhold til det Spørgsmaal, der er stillet os her og nu: Om vi skal gaa ind for det, vi har lovet, eller ikke skal gaa ind for det. Lige-gyldigt, hvilke Betragtninger man anlægger om den Risiko, der kan være, og lige-gyldigt, hvilke haanende Betragtninger der fremsættes om England og dets Stilling nu, saa er det afgørende og det, som skal besvares nu, det, som vi andre, der har været Ordførere i denne Sag, har indladt os paa at besvare.

Det ærede Medlems andre Udtalelser lader jo det Spørgsmaal aabent, hvilke Konsekvenser det ærede Medlem vil tage af sine harcellerende Betragtninger, hvis vi i det Øjeblik, hvor Folkeforbundet staaer paa en Prøve, stiller os paa det Standpunkt enten at svigte vore Forpligtelser eller blot stille os rent negativt. Konsekvensen af det ærede Medlems Ord — Talen bliver ellers efter min Mening ganske overflødig — maatte egentlig blive, at vi vilde svigte det Middel, der dog er det eneste, der findes i Øjeblikket af internationale Midler til at sikre Freden.

Jeg kan heller ikke give det ærede Medlem Ret i, at det var et antikveret Argument at fremhæve, som jeg gjorde, at det Alternativ, der bliver tilbage, hvis Folkeforbundet bryder sammen, er en Stormagtsalliancepolitik. Vi har kendt en saadan før, og der er Elementer i Øjeblikket, der kan tyde paa, at vi driver ind i det samme Farvand; men saa længe der som i Øjeblikket er stærke Kræfter, der arbejder paa at holde Folkeforbundet oppe, synes jeg ikke netop, Tiden er inde til de railerende Betragtninger, som det ærede Medlem fremsatte. Der har været andre Lejligheder, hvor man har kunnet spytte ad Folkeforbundet — det Udtryk, det ærede Medlem brugte om Rusland —, hvor man i alt Fald har kunnet fremsætte adskillige Bemærkninger af kritisk Art; men at vælge netop dette Tidspunkt dertil, hvor 50 af 54 Stater gaar ind for et virkeligt aktivt Arbejde paa det Grundlag, Pagten bestemmer, synes jeg er ganske overordentlig uheldigt, navnlig naar man ikke stiller Spor andet op i Stedet om, hvad vi skal gøre. Det, vi behandler nu, er virkeligt et ganske andet Spørgsmaal.